

יומנים

פעם נפוצה מזה עשרות בשנים. הוא עבר כבר מהתחום הרפואי הטהור לתחומם של מכוני-היופי, המעסיקים רופאים מנתחים במיוחד לצורך זה.

בישראל זוהי תופעה צעירה יחסית. עד לפני 20 שנה היה רק רופא אחד שביצע ניתוחי יופי ממש. הסיבה העקרית לכך הייתה שתושבי הארץ לא האמינו ולא ידעו שבארץ אפשר לבצע ניתוחים כאלה. הם גם התבישו להופיע בפני ידידיהם עם אף חדש. מי שכבר רצה לעשות ניתוח פלסטי, היה נוסע לחו"ל, שורה שם תקופה ארוכה, מבצע את הניתוח וחוזר בתקופה שמכריו לא יבחינו בשינוי.

רק במלחמת השחרור, כשלארץ הגיע רופא-מנתח-פלסטי בעל נסיון, במטרה לבצע ניתוחים פלסטיים אצל נפגעי מלחמת-העצ-מאות, הוקמה לראשונה יחידת הניתוח ה-פלסטי. בעקבותיה החלו רופאים נוספים לעסוק בשטח זה בלבד.

נגד אף יהודי

כיום מבוצעים בישראל כעשרים ניד תוחים פלסטיים מדי חודש בשטח היופי בלבד, מבלי לדבר על תיקוני פגמים בלתי טבעיים. ברובם הם ניתוחי אף, ומיעוטם תיקון אברים אחרים ומתיחת פנים, להסרת קמטי זקנה או שקים מתחת לעיניים. חלק

זיהה לפני עוד לפני שעברה לארצות-הברית, נותחה זיהה בישראל על-ידי מנתח פלסטי, אשר הצר את אפה, הישווה לו אופי עדין ביותר, שהלם את צורת פניה.

זיהה לפני זיהה שפיר-רוזן, באחת התמונות הראשונות שלה שהתפרסמו בארץ. היא הייתה כבר בתקופה ההיא נערת זוהר, אולם אפה הרחב פגם בשלימות יופיה.

בה אפשר לעברו והחליטו לעשות זאת. כי הקסם הגדול שבניתוח הפלסטי הוא בעובדה שהוא קצר, אינו נמשך יותר משעתיים, אינו מכאיב, אינו משאיר סימנים, ומאפשר לעובר אותו להרגיש כאדם חדש. וכל זה במחיר של כ-400 ל"י.

ומה הן 400 ל"י, בשביל אף חדש? **בגליון הבא, המשך הסדרה: איך עושים את זה? מה התר צאות? ומה ההשפעות הנפשיות של הניתוח הפלסטי?**

בשטח זה הוא המכון התל-אביבי של ה-אחיות נינה-בלה. הבלה שבאחיות, בלה שאקי, שהיתה עצמה אסיסטנטית למנתח פלסטי בעת לימודיה בפאריס מספרת:

"משנה לשנה גדל זרם המבקשות לעשות ניתוח פלסטי. אם לפני עשר שנים זה היה אחד למאה היום זה אחד לחמישים. גברים ישנם גם, אבל הרבה פחות. הצרה היא שכאן עדיין מתביישים שיראו שעשו ניתוח פלסטי. אשה מתביישת להודות שהיא עזרה לטבע, אלא רוצה שיאמרו שהיא נולדה יפה. צריך לשם כך להמציא הרבה דברים לגשים שלא רוצות שיכירו שביצעו ניתוח. במקרה כזה מציעים לצבוע את השיער, או להחליף תסרוקת. אז אנשים יחשבו ש-האשה נעשתה יותר יפה בגלל הצבע או התסרוקת ולא ישימו לב."

לא מכבר ערך פסיכיאטר אמריקאי, ה-ד"ר ויין ג'קובסון, מאוניברסיטת קליפור-ניה, מחקר עבור אגודת המנתחים הפלסטיים האמריקאית. במחקרו זה, ניסה למצוא את המניעים המביאים נשים לביצוע ניתוח פלס-טי באופן מסקנותיו היו מפתיעות. הוא גילה שכמעט כל אלה מתוך מבצעות הניתוחים הפלסטיים שהיו מתחת לגיל 20, היו יתר-דיות. שאיפתן לשינוי צורת האף, נבעה בעיקר משאיפתן למנוע אפליה גזעית, בגלל צורת האף היהודי.

אלה שהיו בגיל 21-30, היו בעיקר פרוטסטנטיות, שלרובן הייתה הצלחה מקצועית בשטחי התעסוקתן. הן ביקשו לשנות את פניהן שעה שההצלחה במקצוען הנבחר הבלויטה את חוסר יכולתן הרגשית בענייני חיזור ונישואין. לנשים מעל לגיל 30, היה בדרך כלל מניע אחיד: מאמץ לנישואין. בישראל טרם נערך מחקר דומה על מניעי הנשים המחליטות לבצע ניתוח פלסטי ב-אפן. אולם סקירה שטחית מוכיחה כי המניע העיקרי הוא הרצון לנישואין. משום כך מועט הוא אחוז הצעירות המבצעות שינוי אף. רק בגיל מאוחר יותר, כאשר הן נוחלות כמה אכזבות, ומגיעות משום מה למסקנה כי דחיק צורתן החיצונית היא המפריעה להן להשיג בעל, הן מחליטות על צעד זה. כמו כן רב הוא מספר הנשים שהתגרשו זה עתה או העומדות להתגרש, הבוחרות לשפר את צורתן הטבעית. כאן פועלת, נוסף למניע הנישואין, גם השאיפה להתחיל חיים חדשים בפרצוף חדש. רק בנדרות הולכות אל הניתוח הפלסטי כדי להראות פשוט יותר צעירות, כשאיפתה הטבעית של כל אשה.

כלי כאבים וסימונים

בין אלה שעברו עד כה את ניתוחי היופי בישראל, יש נערות שחלמו להי-בחר כמלכות-יופי, ואמנם בשנתיים האחר-רונות נבחרו שתיים שתקנו את אפן כמל-כות-יופי, אם כי לא בבחירה הגבוהה ביותר. יש אמנניות המרגישות את הצורך לשינוי צורתן כדי לשפר את הופעתן בפני קהל. יש כאלה שמתוך קרבתן ועסוקן במקצועות הקוסמטיקה הבחינו ביתרונות שהניתוח הפלסטי מסוגל לתן ובקלות

מהלקוחות מגיע ישר לכתובות הרופאים, אחרי שהם רואים את תוצאות הניתוח על פני חבריהם. חלקם מגיע לרופאים באמצעות מכוני יופי.

מכוני היופי אינם עושים בעצמם את הניתוחים, אולם הם מיעצים ללקוחותיהם מה ואיך לעשות. מכון היופי הפעיל ביותר

קניתי לי פנים חדשות!"

הביתה. הורי ידעו שאני חוזרת אחרי חודש חופשה מחוץ-לעיר. אמי קיבלה אותי בהת-להבות, וקראה: "רואים שנחתה, את נראית נהדר, הרבה יותר יפה מכשיצאתה." אבי הגיש לי בירה ונקניקיות, וישב ופיטפט איתי שעה ובכלל לא הרגיש בצורת אפי החדשה.

עד שאחי שידע על הניתוח, הוציא אותי מהחדר וסיפר על כך לאבי. כשנכונתי חזרה לחדר, קרא אבי: "מה, השתנעת? מה פת-אום? אינני יכול להסתכל עליך. הקול קול בתי והפנים לא שלה."

זה ארך לו שבוע עד שהתרגל. הרופא, שבאתי לבכות על צווארו על כך, הסביר לי שזאת פשוט קינאה. הא הסביר: "אביך יצר אותך, הוא עשה מה שעשה, לפתע בא אדם אחר ושנה אותך."

עד עכשיו, ששה שבועות אחרי הניתוח, עדיין לא קיבל אפי את צורתו המושלמת. כאנני רואה מכרים, אני מרגישה כמו מי-שהו שמראה לידיים שכיון חודש ובלתי מושלם, ומסביר להם: "כאן תהיה מרפסת, פה ישרבו קיר ופה יהיה המטבח." אני מסבירה: "פה יהיה יותר צר, פה עוד יש נפיחות, הקצה יפול במידת מה."

כשהתחלתי לצאת בין אנשים זה היה משעשע נורא. המון אנשים פשוט יכלו להכיר אותי. הייתי משוכנעת שאני יכולה להיכנס לחדר מלא אנשים ולרכל על עצמי, ואיש לא ידע שאני נמצאת ביניהם. אלה שמבחינים בשינוי שחל באפי, וכתו-צאה מכך בפני ובצורתי כולה, מסתכלים עלי בחצי עין. אני נהגת לומר להם: "זאת לא אשמתכם שאינכם מכירים אותי. קניתי לי אף חדש." אני נהגת להתלוצץ על חש-בוך זה. יש אנשים שחושבים שלא נעים לגלות לי שהם יודעים. אני עושה זאת במ-קומם. במקום שיעשו זאת מאחורי גבי, אני מקילה עליהם ומאפשרת להם להרגיש נוח בחברתי.

הכל מזור הוא שאני מרגישה שאנשים התחילו להתחסס אלי פתאום אחרת. הרבה אנשים מתחילים לחבב אותי ישר ממבט ראשון. והאביסורד הוא שגם בשחוני העצמי גדל עקב גישה זו של האנשים. אבל, בעצם, זאת תעודת עניות לאנשות. הרי נשארתי אותו האדם. שום דבר בי לא השתנה. ואף על פי כן, אולי...

עושים לך הרדמה חלקית", אמר, "אין ספק שהיית מרגישה טוב כבר כעבור שעה." למחרת אחרי ההרדים הרגשתי נפלא. ביום השני כבר הורשתי לעזוב את בית-החולים. ניגשתי לראות את האף שלי. ה-מראה לא היה מעודד ביותר. אפי היה מכור-סה ברשיית גבס ועליו כמה סימני דם. מעל הרשייה ראיתי כתמים כחולים ונפוחים. עיני היו קטנות, והן עוד הלכו וקטנו מיום ליום. באותו רגע יכולתי לקבל בשקט את תפקיד פרוקנסטין. החלטתי לא להסתכל על עצמי שוב.

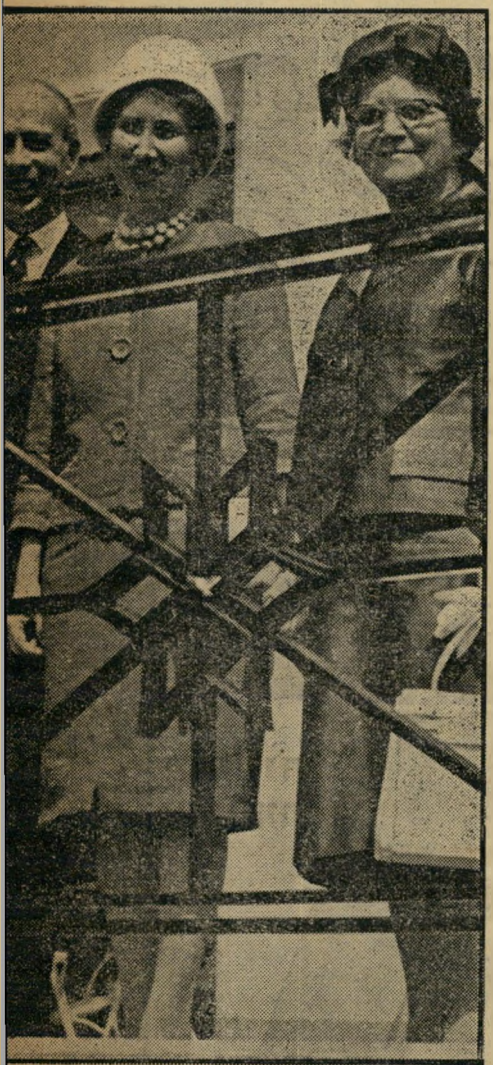
רציתי לחסוך לבני משפחתי את ההלם שבעצם הניתוח ולא הודעתי להם דבר. עברתי לגור בבית ידיי, ולמשפחתי אמרתי שאני יוצאת לחופשה ארוכה. לידידי היה ילד בן שנה אחרי שסובב אותי חמש פע-מים, הגיע למסקנה שאני כלב ושיחק איתי בהתאם לכך. הרגשתי קצת לא נוח לשבת עם ידידי ליד שולחן אחד ולאכול עמם. אולם על תגובות אנשים אחרים לא חשבתי. לא היה איכפת לי. להיפך, אני קיוויתי שיגיבו איכשהו — אחרת סבלתי לשוא.

אני מרגישה גם כיום שהייתה לי הזכות המלאה לשנות את אפי. יש לי ידידה שכל שבוע קונה כובע חדש וכל כובע נראה שונה מהקודם. למה אסור לי לקנות אף חדש ולהיראות שונה? אני משוכנעת כיום שאני אשמור על אפי החדש כל חיי, הוא פשוט מוצא חן בעיני. אבל אם ארצה בעוד שנתיים באף אחר, אשנה אותו שוב, בדיוק כמו שאני מוכנה לקנות בכל חודש שמלה חדשה.

דומני שאין אשה שבתקופת חייה לא שינתה לפחות שבע פעמים את תסרוקתה, או את צבע שפורה. היא עושה זאת לה, משום שתסרוקתה הקודמת לא התאימה לה, אלא מפני שנמאסה לה. מדוע לא תשנה גם את אפה במידה שנמאס לה ואינו מוצא חן בעיניה?

הסבר על שיכון חדש

משך שבוע אחרי שהוריו מאפי את הגבס, היה אפי עדיין נורא נפוח ולא רציתי להתבונן בו. החלטתי שיקח חודש עד שאראה בעצמי ואראה לאחרים את האבר החדש. אחרי כחודש חזרתי

בת המנהיג רנה בג-גוריון — ראש ממשלת ישראל, הנראית בתמונה בחבי-רת אמה פולה, הייתה מהלוצות הניתוחים הפלסטיים בישראל ששינתה את צורת אפה.